

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu : **B. H.** Ul. L., zastúpeného JUDr. T., advokátkou so sídlom v H., Ul. L., proti žalovanému: **C., H.** Ul. D., zastúpenému JUDr. Š., advokátom so sídlom v H., Ul. X., **o zaplatenie 299.680,- Sk (9.947,55 €) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 5 C 101/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. novembra 2008 sp. zn. 2 Co 59/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a** .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom z 31. januára 2008 č.k. 5 C 101/2006-122 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 290.826,- Sk (9653.75 €) so 6 % úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 1. marca 2006 do zaplatenia a nahradiť trovy konania vo výške 92.602,- Sk (3073.82 €), všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozsudkom z 24. novembra 2008 sp. zn. 2 Co 59/2008 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho vyhovujúcej časti do sumy 287.504,- Sk (9543.38 €) s prísl., zmenil rozsudok v jeho vyhovujúcej časti nad sumu 287.504,- Sk (9543.38€) s prísl. tak, že v tejto časti žalobu

zamietol a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 111.368,- Sk (3696.74 €) na účet zástupcu žalobcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný a navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa, pretože obe rozhodnutia súdov nižších stupňov majú vady, pre ktoré je potrebné ich zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v zmysle ust. 243b ods. 3 O.s.p. Dovolanie odôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Žalobca navrhol dovolanie odmietnuť ako neprípustné, pretože nie sú splnené zákonné podmienky na podanie dovolania v zmysle ust. § 237 a § 238 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým, či sú splnené podmienky dovolacieho konania.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolanie smeruje v časti potvrdzujúceho výroku (prvý výrok) proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky ani jedného z rozsudkov uvedených v ustanoveniach vymenovaných vyššie. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p., dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval a teda ani nevyslovil svoj právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku nevyslovil, že je dovolanie

prípustné (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Vzhľadom na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Existencia niektorej z vyššie uvedených vád však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom (rovnako ako iná vada konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalovaného boli opodstatnené (dovolací súd sa nimi z tohto hľadiska nezaoberal), ním uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p.

V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O takýto prípad ale v danej veci nejde. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 4 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti

rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V časti týkajúcej sa zmeňujúceho výroku (druhý výrok) je žalovaným napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa, teda také rozhodnutie, ktoré vykazuje znaky jedného z vyššie uvedených rozsudkov (§ 238 ods. 1 O.s.p.). V tomto prípade však na strane žalovaného ide o nedostatok subjektívnej legitimácie na podanie dovolania.

Na podanie dovolania sú legitimovaní účastníci konania alebo ich právni nástupcovia. Z tohto všeobecného záveru však nemožno vyvodit', že v konkrétnom prípade môžu dovolanie podať obe sporové strany (všetci účastníci konania). Aj keď táto otázka nie je v zákone výslovne riešená, z povahy dovolania ako opravného prostriedku vyplýva, že dovolanie môže podať len tá strana (účastník konania), ktorej nebolo rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu vyhovené, prípadne, ktorej bola týmto rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jej právach. Pritom nie je rozhodujúce celé znenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ale iba jeho výrok a na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno prihliadať vôbec. Taktiež pri tomto posudzovaní nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale iba objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bola účastníkovi spôsobená určitá, hoci nie veľmi významná ujma, ktorú možno odstrániť zrušením napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak rozsudkom odvolacieho súdu bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené, môže dovolanie podať iba žalovaný a naopak, ak bola žaloba zamietnutá, môže dovolanie podať iba žalobca. Tieto zásady sa použijú aj vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O.s.p. Zo samotnej skutočnosti, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí takouto vadou, nemožno vyvodzovať, že by tým účastníkovi konania bola spôsobená určitá ujma na jeho právach. Pri skúmaní oprávnenia na podanie dovolania z tohto hľadiska je totiž podstatné, že rozhodnutie odvolacieho súdu vyznelo celkom podľa jeho požiadaviek, a že uspokojený účastník konania objektívne nemôže mať žiadny záujem na zrušení rozhodnutia. Ak teda dovolanie podal účastník konania, ktorému výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu bolo v celom rozsahu vyhovené, resp. mu ním nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach, dovolací súd dovolanie odmietne.

Vzhľadom na uvedené, keďže v danom prípade síce je dovolanie podľa § 238 ods. 1 O.s.p. prípustné, ale žalovanému zmeňujúcim výrokom (druhý výrok) rozsudku odvolacieho

súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený tak, že žaloba bola v tejto časti zamietnutá (teda napadnutým výrokom rozsudku dovolateľovi nebola na jeho právach spôsobená žiadna ujma), žalovaný nebol osobou legitimovanou na podanie dovolania v časti zmeňujúceho výroku rozsudku. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné v tejto časti odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Dovolateľ ďalej v dovolaní namieta, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu neobsahuje zákonné náležitosti podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. a rozsudok preto považuje za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, resp. pre ich nezrozumiteľnosť. Konanie je tak podľa názoru dovolateľa postihnuté i tzv. inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Po preskúmaní dovolania však dovolací súd dospel k tomu, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu takouto vadou netrpí.

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť rozsudku odvolacieho súdu aj v časti o trovách odvolacieho konania, treba uviesť, že dovolanie smeruje v tejto časti proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má však povahu uznesenia a túto povahu nestráca, hoci rozhodnutie o trovách s rozhodnutím o veci súvisí a je v ňom zahrnuté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 237 a § 239 O.s.p. Prípustnosť dovolania podľa § 239 O.s.p. v predmetnej veci (proti rozhodnutiu o trovách odvolacieho konania) neprichádza do úvahy; nejde tu o uznesenie, ktoré je uvedené v § 239 ods. 1 O.s.p., a ani o niektoré z potvrdzujúcich uznesení vymenovaných v § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p., a podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide - okrem iného - o uznesenie o trovách konania (dovolanie proti takémuto uzneseniu je teda podľa citovaného ustanovenia vždy vylúčené). Keďže vo vzťahu k tomuto výroku existencia vady konania v zmysle § 237 O.s.p. v dovolacom konaní nevyšla najavo, nie je dovolanie proti tomuto výroku prípustné ani podľa tohto ustanovenia.

Vzhľadom na uvedené, dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nemohlo pokročiť do ďalšej fázy, t.j. preskúmania vecnej správnosti napadnutého rozsudku, ktorú nesprávnosť dovolaním žalovaný namieta.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd mu však náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich náhradu (§ 243b ods. 4 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p.).

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2009

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Hrčková Marta